בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', כ"ח ב תשס"ב (12 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך. ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך. וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עיניך. וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך." [דברים ו' 9-4]

ציווי זה, הפרק הראשון בתפילת "שמע ישראל" מזהירנו כי לא נוכל להתקיים לארך זמן לפי "אחד בפה ואחד בלב". לעם היהודי – עם ה' – יש יעוד בחיים. יש יעוד גם לכל יהודי בפרט, ויש יעוד לעם כולו. למשך דורי דורות של גלות חשוכה ונוראה (מישהו הציע בתגובה למה שכתבתי ביום ראשון שעבר על תקופות סוערות ותקופות שקטות בהיסטוריה שלנו כי זה נותן משמעות נוספת למילה 'גלות' – כלומר, ניתן לראות את תולדותינו כגלים, גלים...), ניסינו ללכת בכל דרך שיש עד שזכינו לחזור הביתה למנוחה ולנחלה. ובכן, לנחלה כן, אך למנוחה – עוד לא.

עם הנצח אינו מפחד מדרך ארוכה.

עם זאת, נראה שעוד אנו מנסים ללכת בדרכים שהן לא שלנו.

יעוד אחד יש לעם הזה, והוא להיות נאמן לברית שכרתנו עם בורא העולם לפני מעל ל 3000 שנה. ייתכנו דרכים רבות להגשים יעוד זה, כל יהודי בשלו, אך הכיוון חייב להיות ברור. כדרך לעזור לכל יהודי ברצונו להיות נאמן, נצטווינו לקבוע מזוזות על פתחי ביתינו ושערינו. המזוזה – שהיא הקלף שכתוב עליו "**שמע ישראל**" – נמצאת, בדרך כלל, בתוך כלי – בית – שכתוב עליו האות, **ש** (=שין). אותיות אלה (ש,י,ן) הן ראשי תיבות ל: "**ש**ם ה'[השם של הקב"ה, בעל 4 אותיות, מתחיל באות **י**'] **נ**קרא" (עלינו). כלומר, המזוזה – בנוסף לכך שאנו מקיימים את המצווה קביעתה בפתחי ביתינו – באה גם להזכיר לנו ע"י האות, ש, הרשומה במעטפת החיצונית שלה, מהו היעוד שלנו: שם ה' נקרא עלינו. יש לנו קריאה בעולם הזה, וזה הכיוון, גם אם הדרך מפותלת, גם אם הדרך ארוכה.

ולאור מצבנו, **קריאה** עכשיווית לעם – רבותינו קוראים לתענית ציבור, מחר, יום רביעי, ערב ראש חודש ניסן, לשעות היום. וזאת, כמו שראינו אצל אסתר:[אסתר ד' 16] **"לך כנוס את כל היהודים ... וצומו עלי, ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום..."** הבה נפשפש במעשינו ונחקור את דרכנו בשעת הצום והתפילה. ונתפלל גם לרפואתם השלמה של כל הנפגעים ממעשי האיבה בפרט ולרפואה השלמה מן השמיים, רפואת הנפש ורפואת הגוף, של כלל העם כולו.

***

מדור "שואלים ודורשים"[המשך]**:**

כלומר, חמץ נועד לאכילה, ואילו שאור לסייע בהכנת מאכלי חמץ. ואת שניהם אסרה התורה, ודינם שווה, שהמשהה ברשותו בפסח כזית מהם עובר בבל יראה ובל יימצא. [מסכת ביצה ז:] אבל אם יערבו קמח מחמשת המינים הללו במים וילושו אותם במהירות ומיד יכניסום לתנור, הבצק לא יספיק להחמיץ, וזוהי המצה שמצוה לאוכלה בליל ראשון של פסח, זכר ליציאת מצרים, שנאמר: **"וישא העם את בצקו טרם יחמץ"** [שמות י"ב 34] נמצא שאותם המינים שעלולים להחמיץ הם המינים שמהם עושים מצה מצווה! [מסכת פסחים

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', כ"ח ב תשס"ב (12 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ל"ה.] ואורז ודוחן, אף שהם דומים לחמשת מיני דגן, וגם הם תופחים, אין נעשית בהם פעולת חימוץ שלימה כפי שנעשית בחמשת מיני דגן, ולכן אין בהם איסור חמץ... [פניני הלכה]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל